

ahogy a kotlós összegyűjti csirkéit, és nem akartad. S most pusztán hagyaték nektek házatok. Ez a csúnya, és pesszimista Jézus! Nem, csak realista volt. Meg is jövedölte, hogy népének kétezer évig nem lesz hazája?

MLECSENKOV ANGEL

**MI SEM ADJUK FEL!
FERENCZYNÉ PÖRNYESZI VERA**

Barnát mindenki ismeri a Bokorban. Ajándék számunkra az az elmúlt húsz év, amelyet néhányan együtt tölthettünk vele istenkeresésben, Jézus felfedezésében. Nagy lemorzsolódások, átalakulások vezettek a mai közösségünkhöz. Amikor végiggondolom a történeteket, múltunkat és jelenünket, egyéni és közösségi életünket, a magvetőről szóló példabeszéd jut eszembe különböző formáiban (Mt 13,18-23; Mk 4,1-9; 14-20; Lk 8,5-15). Jézus olyan magot akart ültetni tanítványai szívébe, amely a terméshozás természetes folyamatához hasonlóan végül őket is magvetővé, Gazdává érleli. A jó, egészséges, bőséges termést hozó magból érdemes csak vetőmagnak valót nevelni. Egyaránt bizonyítani kell a tűrőképességet, a kiváló minőséget. A Bokor kisközösségei ilyen nevelőiskoláknak indultak, hogy termékeny talajjal formáljanak bennünket Isten kezében. Adott volt a mag és a Magvető. Nem nekünk kell megítélni, hogy az eltávozottak szíve melyik példabeszédbeli talajra emlékeztet, de nekünk kell újra és újra megítélni magunkat, hogy hoztunk-e termést és milyent?

Óvtuk, segítettük-e egymást a talajművelésben? Nem kötöttük-e meg a Magvető kezét, amikor számunkra szokatlant, ismeretlent mondott, hagyományoktól eltérő, vérlázítónak tűnő gondolatokkal akart felrázni? Végül, miért nem váltunk még magvetővé ennyi év alatt? Talán nem növesztettünk erős gyökeret a gyenge minőségű talajban? Talán aszály, árvíz, sáskajárás, jégeső, ellenséges kéz konkolyhintése tette tönkre a termésünket? Vagy minden baj bennünk van? Vajon süket fülekre vagy nyitott szívre talál-e bennünk Jézus biztatása a gyümölcsstermesre? Tesszük-e, amit már megértettünk? Hagyjuk-e felszívódni zsigereinkbe? Sajnáljuk vagy sajnáltatjuk magunkat, amiért különböző egyéni problémáink miatt képtelenek vagyunk közösségvezetésre, de még a természetes közösségünkben, a családjunkban, a munkahelyünkön, barátaink között sem éljük meg a valódi Isten-emberszeretetet? Hogyan tudnánk kifelé tágulni, hatni, ha a legalapvetőbb dolgainkban sem változunk meg ennyi év alatt? Ha a szűk környezetünk, férjünk, feleségünk, gyermekeink irányában sem vagyunk a nélkülözhetetlen „Só”, „Világosság”, „Béke”, „Vonzás”, „Szeretet”?

Csodálni való elméleteink vannak az ellenségszeretetről, erőszakmentességről, adakozásainkról, de meg tudunk-e bocsátani a közvetlen mellettünk élőknek, ha igazságérzetünket megsértették. Nagy dolgokról, Isten Országának ügyéről álmodozunk, de a valóságban még házastársunk vágyait sem vesszük észre, figyelmen kívül hagyjuk hozzátartozóink szeretetét. Politikamentességet hangoztatunk, de közben nagyokat utálkozunk – szóval és tettel egyaránt – a más világnézetet vallókkal szemben, a minket bántókkal szemben. Jézus minden példabeszéde világos, örökérvényű igazságokat tartalmazott, ezért lehetne eligazító ma is, számunkra is. Mint, például, a földbe vetett, elhalt búzaszemről szóló.

Sohasem lesz az életünk terméshozó, bármennyi évet töltünk is el a Bokorban vagy más, hajlékonyabb szellemű közösségben, ha nem éljük át önmagunkban a búzaszem halálát, szeretetlenségeink, gyűlöleteink, önzéseink halálát, napról-napra, újra és újra kezdve. Ha saját életünket illetően leesne végre a tantusz, nemcsak felületes lelkesedéseink, rövidlejárátú lelkigyakorlatos elhatározásaink lennének, hanem engednék megérinteni magunkat a szívünk mélyén, akkor virágba borulnánk, majd termést hoznánk. Elhagynánk a régi embert, a régi bűnököt, a régi gondokat. Ez lenne a leghatékonyabb talajművelés a lelkünkben. Víz, meleg, napfény, trágya egyaránt kifejthetné hatását. Kell ennél több, jobb életcél a mai céltalan, Istentől elrugaszkodott, emberektől megundorodott, házastársaktól elidegenedett világban? Fedezzük már fel a jézusi közösség erejét! Azt a nagy kincset, hogy itt minden eszközt megtalálunk a saját lelki talajunk termékeny tételéhez, a gyümölcsstermeshez, a magvetővé érlelődéshez. Csak keresni, látni, hallani, érteni kell: mit kíván ma tőlem, - nem a másiktól! – ebben és ebben a helyzetben, a belém vetett isteni Ige. Örömmel, hálatelten köszönöm meg Bokorunk azon közösségeit, amelyek fejlődnek, szaporodnak, példát adva vonzanak, bokrosodnak! Mi sem adjuk fel!

Ferenczyné Pörnyeszi Vera gondolatait közli Mleczenkov Angel

